

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE OWE JEUGD VERNIEUWT

ALS EENS ARENDS PSALM 103:9

Onder redactie van Prof. Dr V. Hepp, Dr K. Schilder, Dr C. Tazelaar en Dr J. Waterink

Medewerkers: Dr H. A. van Andel, Solo; Drs J. van Andel, 's-Gravenhage; Dr R. E. van Arkel, Utrecht; N. Baas, Amsterdam; Dr Henry Beets, Grand Rapids; Dr Joh. C. Breen, Amsterdam; Dr K. Fernhout, Vreeland; Prof. Dr F. W. Groenheide, Amsterdam; Prof. Dr T. Hoekstra, Kampen; Dr G. Keizer, Tiel; Dr B. A. Knoppers, Amsterdam; Dr J. G. Kunst, Arnhem; Dr G. R. Kuiper, Haarlem; Dr H. W. Latman, Assen; Dr C. Lindeboom, Amsterdam; Dr S. O. Los, 's-Gravenhage; Dr J. W. Marmelstein, Amsterdam; Dr F. C. Meijster, Rotterdam; Dr J. C. de Moor, Utrecht; Dr J. C. Rullmann, Utrecht; Dr J. Thijss, Meppel; Dr J. Veldkamp, Hilversum; Dr D. H. Th. Vollenhoven, 's-Gravenhage; Dr J. de Vries, Tilburg; Dr J. D. Wielenga, Hoofddorp; Mr J. A. de Wilde, 's-Gravenhage.

Adres der Redactie:

Prof. Dr V. HEPP, Van Breestraat 14, Amsterdam.

Drukkers-Uitgevers:

OOSTERBAAN & LE COINTRE, Goes

Tel. No. 58 — Postrekening No. 36000.

Abonnement: f1.25 per drie maanden bij vooruitbetaling.

Voor 't Buitenland en Ned-Indië f7.50 per jaar.

Advertentie: 25 ct. p. regel. — Losse nummers f0.15.

INHOUD: Het jaar 1925, II. — Uit de Schrift: „En sprak van Hem...“ (Luk. 2:36a, 38b) — Kerkelijk Leven: Mag met een verbeterde Bijbelvertaling langer gedraaid? XIII. De brochure van de vijf predikanten. I. Slagen Gods. Nog een watervloot. — Muzikale kroniek. XVII. — Populair-Wetenschappelijke Schetsen: Apocriefe Kersgedachten. III. (Slot.) — Opvoeding en Onderwijs: Een verschrikking. Belangstelling in eigen werk. — Literatuur en Kunst: A. S. C. Wallis. f. — Perschoon. — Boekbespreking. — Kerknieuws.

HET JAAR 1925.

II.

Getemperde vreugd.

Wie 1925 vasthoudt als het jaar van Locarno, zal er altijd een blijde herinnering aan bewaren. En indien Locarno niet ligt, maar de vruchten afwerpt, waarvan het de bloesem droeg, zal het aan zonnigheid in de historie winnen.

Het biedt schoone beloften aangaande de aangekondigde ontwapenings- (lees: verminderde bewapenings-) konferentie.

Doch, als om te zorgen, dat wij niet boven de sfeer van de zondige realiteit zouden uitvliegen, werd ons in 1925 in in het volkerenleven in het algemeen en in ons nationale leven in het bijzonder veel beschikt, dat onze vreugde temperde.

Noem het korte woord „Rif“ en het gelaat van Fransman en Spanjaard rimpelt zich van zorg. Dat de oorlog tussen volkeren als Frankrijk en Duitsland zolang duurde, kwam de nationale „eer“ niet te na. Maar dat Abd-el-Krim zolang standhield! Dat is voor natie, die op haar point d'honneur staant, hard te verduwen.

Noem Mosoel en Irak en Syrië en weer trapt men volkeren gevoelig op de teenen.

De vredesduif mocht te Locarno koeren, de oorlogshaan bleef, zij 't wat verder van ons weg, kraaien.

Ook dat hanengekraai heeft betekenis.

Het waarschuwt, dat we ons niet willen overgeven aan pacifistische lethargie.

Het waarschuwt, dat niet de bergen van Azië of Afrika, maar van het nieuwe Jeruzalem waarachtigen vrede milien dragen.

Wij hebben te ijveren vóór den vrede met een kracht, als konden wij oorlogen keeren.

Wij hebben echter te rekenen met het Godswoord, dat oorlogen en geruchten van oorlogen als teekenen van het naderend einde zullen geschouwd worden.

Ontbraken de oorlogen in 1925 niet, evenmin de geruchten van oorlogen.

Hoe weinig heeft het gescheeld, of Griekenland en Bulgarije hadden hun legers tegen elkander losgelaten!

En als het op den Balkan begint, wordt het vuur Europa aan de scheenen gelegd.

Dan — 't gevaar werd gewend.

Maar voor 't eene gevaar dat vliedt, komen er zeven andere terug.

Wij zullen niet pogen precies zeven gevaren op te noemen, hoewel het ons helaas gemakkelijk genoeg gelukken zou.

Aan een paar heeft de peinzende over het oudejaar genoeg.

Vooral wanneer daartoe het Bolsjevisme behoort.

Dat het Bolsjevisme in 1925 dreigender was dan ooit, kan niet worden verklaard.

Het vertoende zich in Europa het meest in de gedaante van den man met wankelende gezondheid, naar het heet, Tsjetjerin.

Europa heeft aan den Bosporus ook eens zijn „zieken man“ gehad, maar die in taaiheid van leven en taaiheid van diplomatie alle bejaarde diplomaten schier overtrof.

Het Bolsjevisme meldde zich in het afgelopen jaar nog al dikwijls als ziek aan.

Toch kwam het Bolsjevistisch gevaar in verschillende parlementen ter sprake.

Hoorde men zelfs niet van een anti-bolsjevistisch departement?

Menig land zon op maatregelen om van de zegeningen van Moskou verschoond te blijven.

Wanneer een stelsel als het Bolsjevisme werkelijk kraakte, het zou niet kunnen verwonderden.

En toch... Europa slape slechts met één oog toe. Men vertrouwde die Bolsjevistische ziekte niet.

Ze schijnt alimmer te zijn naar het Westen dan naar het verre Oosten.

In China doet het Leninisme zich geducht gelden. En over heel de wereld zit zijn gif in het bloed.

Werden onze Bolsjevisten in Moskou nooit voor heelmaal vol aangezien en werd ons land betfeld als dat van de slappe reactie, de gedeeldheid in de Communistische Partij hier te lande verteerde veel bolsjevistische kracht.

Lou de Visser at David Wijnkoop de kaas van het brood.

Is het gevaar voor ons bezworen?

Als de omstandigheden voor een revolutie gunstig zijn, wordt twist gauw bijgelegd.

Dan drinkt Albarda amicitia met Wijnkoop en loopt Wibaut gearmd met mevrouw Van Zelm.

Men juichte vooral niet te vroeg, dat het Bolsjevisme zich heeft overleefd.

Maar trachte liever op te sporen, waar de „cellen“ zitten.

Van het Fascisme dacht men verleden jaar, dat het op zijn laatste beenen liep.

En nu?

Mussolini zit weer stevig op zijn zwarte paard.

Primo heeft de teneur van minister-president aangehouden, maar is dictator gebleven.

Het Fascisme breidt zich steeds uit.

Ook in ons land zag het in dit jaar zijn aanhangers vermeerderen.

Schijnen Bolsjevisme en Fascisme antipoden, het zijn zonen van één moeder: de overspelige Revolutie.

En al lijkt het, dat de maatschappelijke orde bij het Fascisme veiliger is, de basis van alle orde, het gezag, wordt geschoonden.

Dat het Fascisme zulk een goeden voedingsbodem vond, viel te wijten aan den desolaten toestand, waarin in de meeste Europeesche landen het parlementarisme verkeert.

Men hoorde op staatkundig gebied van crisis op crisis. Frankrijk spande daarin wel de kroon.

Doch wij zelf hebben aan onzen eigen last genoeg.

Hoe werd God in den zomer van 1925 gedankt, dat de verkiezingen het opnieuw optreden van een Christelijk kabinet mogelijk maakten.

Hoe werd er gezongen: „Geloofd zij God met diep ontzag!“

En aan het einde van het jaar was het kabinet-Colijn demissionair.

Soms kunnen er zich van die tegenstellingen aan u opdringen, die gij liefst zoo spoedig mogelijk van u zet.

De overwinning in Juli en de nederlaag betrekkelijk kort daarop gevolgd, bewijzen, dat de epidemie, welke in de parlementen zoo huishoudt, ook ons niet heeft overgeslagen.

Bekijkt men het van dezen kant, ziet men hierin een epidemisch verschijnsel, dan komt de gedachte boven: zou zich een nieuwe staatkundige vorm aan het ontwikkelen zijn.

Of worden slechts de parlementen gesloopt zonder uitzicht op betere staatkundige volkshuisvesting?

Waar gaan wij heen? Gaan we den dag tegemoet of den nacht?

Hebben wij als Calvinisten hier geen woord?

Het oude jaar stampte ons hoofd vol met gedachten. Dat het nieuwe jaar ons biddend vond om te verstaan, wat God ook op staatkundig leven bezig is te werken.

Door Hem regeeren de koningen en stellen de vorsten gerechtigheid.

Door Hem beraadslagen de parlementen.

Maar hoeveel werd er in die parlementen niet beraadslaagd tegen Zijn ordinantie in!

Zou de Heere over deze dingen misschien bezoeking doen?

Het jaar van Locarno is ook het jaar van Boreulo.

Eens in de duizend jaar ongeveer woedt er, naar men zegt, in het stukke grond, waarop wij wonen slechts een cycloon.

Ditmaal moesten wij er getuigen van zijn.

Zij, wien de geweldige orkaan het dak boven het hoofd wegsloeg, zullen het heel hun leven niet vergeten.

Maar de anderen?

Over vijf jaar sproken zij misschien: zeg, hoe lang is dat ook weer geleden, die ramp van Boreulo.

De moderne tijd maakt ons lichtig en vluchtig. Onze indrukken vliegen vaak sneller dan de cycloon.

Aan de groote offervaardigheid van het Nederlandse volk, paarde zich niet een even groote boetvaardigheid. Jammer!

Duizendwerf jammer!

HEPP.

UIT DE SCHRIFT.

„En sprak van Hem...“

En er was Anna, een profetew... „... en sprak van Hem tot allen, die 'de verlossing in Jeruzalem verwachtten.“ Luk. 2:36a, 38b.

Hoewel de voorstelling in den tempel op een der bladzijden van het Nieuwe Testament wordt verhaald, behooren zoowel het feit zelve, als allen, die er van God een plaats in ontvingen nog tot het Oude Testament. In de volheid des tijds heeft God Zijnen Zoon uitgezonden, geworden onder de wet.

Hier is het einde van dien wonderlijken dag, van welken geldt het in zinnelijke werkelijkheid raadselachtige woord: „En het zal geschieden ten tijde des avonds, dat het licht zal wezen.“

Naast Simeon is hier Anna, vertegenwoordigster van de oude verbondsbedeeling.

Het oude verbond heeft hier het nieuwe begroet. De wet heeft hare vervulling in Christus beleden.

Daarom moeten hier in den tempelvoorhof ouden van dagen zijn, avondfiguren.

Daar kan nu onze God geen jonge menschen toe gebruiken. Jonge menschen zijn er straks, als de Heiland bewust zijn Messiaswerk zal aanvaarden. Dan is er Johannes de Dooper, even dertig. Dan is er Andreas en Johannes, Petrus en Nathanaël.

Maar hier... de laatste vertegenwoordigers van het wachtende Oude Testament moeten bedaagden zijn, wier leven de eindgrens nadert. Simeon, die nu wil heengaan in vrede. En Anna, tot grooten ouderdom gekomen, weduwe van omtrent vier en tachtig jaren.

Avondfiguren... maar om wie het licht is van den Heiligen Geest. Simeon, wien door den Geest een goddelijke openbaring is gedaan, dat hij den dood niet zien zou, eer hij den Christus des Heeren zou zien. En Anna, de profetes, de profetisch-bezielde, geestelijk centrum van een kring, in welke de verlossingsverwachting leeft.

Tot die wachtenden, wier begeeren uitging naar de goddelijke vervulling der Messiasbelofte heeft Anna de blijde tijding gebracht. Haar oogen hebben de verlossing gezien. Haar ziel heeft den Verlosser beleden.

Ze sprak van Hem.

En een wonderlijke gloed moet haar uitgebluschte oogen hebben verhelderd. Een hemelsche blijdschap moet haar verrimpelde wangen hebben gekleurd. Nieuwe vreugde moet hebben getrid in haar bijkans stukkende stem.

Want ze sprak van Hem.

De verlossing moest nog komen. Het groote werk moest nog worden aangevangen. Maar met Simeon heeft Anna de zaligheid Gods gezien. Want ze heeft Hem gezien. En ze kan het niet laten van Hem te spreken.

In dat licht, dat Anna's avond omscheen, is het ons gegund te leven. Nu is de verlossing er. De Verlosser heeft Zijn groote werk volbracht.

Ze sprak van Hem. Ze sprak van den Christus. En nu onze gesprekken daar naast.

Wat zijn ze hol en leeg! Waar spreken we over, wanneer we als Christenen elkaar ontmoeten? Moeten er nu juist netelige kwesties zijn, zal het peil der conversatie een weinig boven het alledaagsche rijzen?

En hoe weinig stijgt het dan nog?

Wie spreekt er nu over den Christus? Over de